

Sygn. akt II Kp 122/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Maciejewski

Protokolant: Anna Gołębiowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie Marty Polańskiej – Procków

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 286 § 1 k.k.

na skutek zażalenia pokrzywdzonego Powiatowego Urzędu Pracy w D. na postanowienie z dnia 04 marca 2014 roku zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D. w dniu 07 marca 2014 roku sygn. (...) w przedmiocie umorzenia dochodzenia

na podstawie art. 465 § 2 k.p.k.

postanowił:

zażalenia pokrzywdzonego Powiatowego Urzędu Pracy w D. na postanowienie z dnia 04 marca 2014 roku zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D. w dniu 07 marca 2014 roku sygn. akt (...) w przedmiocie umorzenia dochodzenia nie uwzględnić i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 04 marca 2014 roku zatwierdzonym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D. w dniu 07 marca 2014 roku umorzono dochodzenie w sprawie (...) dot. oszustwa dokonanego w D. w Powiatowym Urzędzie Pracy w okresie od 13 sierpnia 2009 roku do 12 sierpnia 2010 roku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającego na otrzymaniu przez ustaloną osobę statusu osoby bezrobotnej pobierającej zasiłek i wprowadzaniu w błąd pracowników Powiatowego Urzędu Pracy co do okoliczności zatrudnienia w firmie (...) sp. z o.o. Agencji Pracy (...) z/s w W., przez co doprowadzono do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4.132,90 zł w postaci świadczeń nienależnie przyznanych w związku z otrzymaniem statusu osoby bezrobotnej, czym działano na szkodę Powiatowego Urzędu Pracy w D., to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu (art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.).

Na powyższe postanowienie w ustawowym terminie zażalenie wniósł Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy w D. nie zgadzając się z decyzją Prokuratora i wniósł

o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia.

W złożonym środku zaskarżenia skarżący zarzucił błędne przyjęcie przez Prokuratora faktów, iż w sprawie brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę jego wydania. Skarżący wskazał, iż nie zgadza się z decyzją Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D., gdyż A. Z. wyłudziła z Powiatowego Urzędu Pracy

w D. zasiłek dla bezrobotnych za okres od 16 listopada 2009 roku do 13 sierpnia 2010 roku w łącznej kwocie 4.132,90 zł i zdaniem skarżącego ww. świadomie w celu osiągnięcia korzyści materialnej zataiła fakt podjęcia pracy. Na zakończenie skarżący wskazał, iż w dniu rejestracji bezrobotna otrzymała dokument „Informacja dla osób rejestrujących się w PUP”, w którym określone są prawa i obowiązki bezrobotnego

(m. in. Punkt 6 części IV „Obowiązki bezrobotnego”), i podpisując ww. dokument zobowiązała się do jego przestrzegania jego postanowień. W załączeniu skarżący przedłożył kopię karty stawiennictwa w Urzędzie Pracy i propozycje przedłożone bezrobotnemu, oraz kopię informacji dla osób rejestrujących się w PUP.

Zastępca Prokuratora Rejonowego w D.przekazując Sądowi Rejonowemu w D.akta sprawy (...)wraz z zażaleniem pokrzywdzonego wniósł o nieuwzględnienie środka zaskarżenia i utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia. Wskazano, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż A. Z.popełniła jedynie wykroczenie z art. 119 ust. 2 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Zdaniem Prokuratora Andżelika Zawadzka nie popełniła oszustwa, albowiem w dacie dokonania niekorzystnego rozporządzenia mieniem, to jest 17 sierpnia 2009 roku, nie wprowadziła podstępnie w błąd pracowników PUP w D., ani nie wyzyskała ich błędu. W ocenie organu przygotowawczego A. Z.nie złożyła również fałszywego oświadczenia (art. 233 § 1 i 6 k.k.), gdyż w dacie podpisania stosownego oświadczenia, to jest 05 sierpnia 2009 roku, nie pracowała. Na zakończenie wskazano, iż poprawną podstawą umorzenia dochodzenia winien być brak znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.), ale nie zmienia to faktu, iż w sprawie podjęta została właściwa decyzja procesowa o umorzeniu postępowania.

W ocenie Sądu zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny. A. Z. zgłosiła się do Powiatowego Urzędu Pracy w D. celem zarejestrowania się jako bezrobotna. W tym celu w dniu 05 sierpnia 2009 roku wypełniła kartę rejestracyjną i podpisała własnoręcznym podpisem oświadczenie o przysługujących jej prawach i obowiązkach w czasie uznania jej za osobę bezrobotną. Decyzją PUP z dnia 17 sierpnia 2009 roku orzeczono, iż A. Z. z dniem 05 sierpnia 2009 roku uznano za osobę bezrobotną i przyznano jej od dnia 13 sierpnia 2009 roku zasiłek w wysokości 80% podstawowej wysokości zasiłku, który podlegał waloryzacji w czasie jego wypłacania. Decyzją skarżącego z dnia 25 sierpnia 2010 roku orzeczono o utracie przez A. Z. prawa do zasiłku od dnia 13 sierpnia 2010 roku, wskazując w uzasadnieniu, iż nastąpiło to z powodu upływu maksymalnego okresu jego pobierania. Następnie w dniu 08 listopada 2010 roku, z powodu nie stawiennictwa w PUP w wyznaczonym terminie i nie powiadomienia w ciągu 7 dni o przyczynie niestawiennictwa, PUP orzekł o utracie przez A. Z. statusu osoby bezrobotnej z dniem 27 października 2010 roku. Podczas rejestracji w dniu 09 września 2013 roku w PUP, skarżący ustalił, iż A. Z. od dnia 16 listopada 2009 roku do dnia 31 grudnia 2009 roku podjęła pracę za pośrednictwem (...) Sp. z o.o. i umowy te podpisywane były jeszcze w okresie od 04 stycznia 2010 roku do 30 kwietnia 2010 roku, od 04 maja 2010 roku do 09 maja 2010 roku, od 24 maja 2010 roku do 01 czerwca 2010 roku, od 07 czerwca 2010 roku do 04 lipca 2010 roku, od 19 lipca 2010 roku do 23 lipca 2010 roku, od 26 lipca 2010 roku do 28 lipca 2010 roku i od 09 sierpnia 2010 roku do 15 sierpnia 2010 roku. Z tych względów postanowieniem Starosty (...) z dnia 10 września 2013 roku wznowiono z urzędu postępowanie w sprawie zakończonej decyzjami o utracie przez A. Z. prawa do zasiłku i utracie przez w/w statusu osoby bezrobotnej. Następnie Decyzją Starosty (...) z dnia 08 października 2013 roku uchylono ostateczne decyzje orzekające o utracie prawa do zasiłku i o utracie statusu osoby bezrobotnej przez A. Z., a w dniu 08 listopada 2013 roku Starosta (...) stwierdził, iż pobrany przez A. Z. zasiłek w wysokości 4.132,90 zł jest świadczeniem nienależnym.

Z tych względów wszczęto dochodzenie w zakresie oszustwa dokonanego w D., przez niekorzystne rozporządzenie mieniem w wysokości 4.132,90 zł – jako nienależnie przyznanego zasiłku dla bezrobotnych w związku z otrzymaniem statusu osoby bezrobotnej.

Z art. 286 § 1 k.k. wynika, że przestępstwo oszustwa popełnia ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Określony w powołanym wyżej przepisie występki jest również przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel,

którym w przypadku oszustwa jest uzyskanie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działania musi mieć zatem wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do realizacji tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.01.2004 roku, IV KK 192/03).

Działaniu sprawcy w chwili popełnienia ww. czynów zabronionych musi towarzyszyć zamiar bezpośredni, a takiego elementu strony podmiotowej nie sposób wykazać w sposób dostateczny w omawianym przypadku. W świetle powyższych okoliczności brak jest uzasadnionych podstaw do wyprowadzenia wniosku, aby w dniu wydania decyzji o przyznaniu A. Z. statusu bezrobotnego i prawa do zasiłku – 17 sierpnia 2009 roku, A. Z. miała zamiar wprowadzić w błąd pracowników Powiatowego Urzędu Pracy w D., czy też miała zamiar wyzyskania ich błędu, albowiem w inkryminowanym czasie faktycznie nie pracowała i nie sposób wykazać aby wiedziała ponad wszelką wątpliwość, że taką pracę wkrótce otrzyma. Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie brak jest również podstaw do prowadzenia postępowania w zakresie naruszenia art. 233 § 1 i 6 k.k., albowiem w dniu podpisania oświadczenia, to jest 05 sierpnia 2009 roku, nie złożyła fałszywego oświadczenia, ponieważ w tym czasie nie pracowała. Zauważyć należy, iż w dniu rejestracji A. Z. otrzymała dokument „Informacja dla osób rejestrujących się w PUP”, w którym zostały określone prawa i obowiązki bezrobotnego. Punkt 6 części IV „Obowiązki bezrobotnego” stanowi: „Osoba bezrobotna jest obowiązana zawiadomić w ciągu 7 dni powiatowy urząd pracy o podjęciu zatrudnienia, innej pracy zarobkowej lub uzyskaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej oraz zaistnienia innych okoliczności powodujących utratę statusu bezrobotnego albo utratę prawa do zasiłku (art. 74 ustawy.). Osoba bezrobotna, która podjęła zatrudnienie, inną pracę zarobkową lub działalność gospodarczą bez powiadomienia o tym właściwego powiatowego urzędu pracy, podlega karze grzywny (art. 119 ust. 2 ustawy). Powyższe okoliczności potwierdzają tym samym, iż A. Z. popełniła jedynie wykroczenie, stypizowane w art. 119 ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Wskazać należy również, iż organy prowadzące postępowanie wykazały się wymaganą inicjatywą w zakresie poszukiwania materiałów, które nie dały podstaw do prowadzenia postępowania przygotowawczego w dalszym zakresie. Wskazane zaś w treści zażalenia z dnia 21 marca 2014 roku okoliczności sprawy, są niejako powtórzeniem informacji zawartych w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa i dokonanych ustaleń nie są w stanie zmienić.

Z tych wszystkich względów, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia, Sąd orzekł jak w sentencji.